

borg-Sønderborg? Saa er der altsaa ingen Sammenknytning imellem dem, som skulle vælges, og dem, som ellers vare de nærmest Berettigede? Vi have nu hørt udtale af den høitærede Indenrigsminister, at, naar ingen Forandring ske, saa vilde ikke nødvendigviis, men under visse Eventualiteter, Successionsrettigheden kunne komme til Hertugen af Augustenborg, og der siges, at derfor skulle vi nu vedtage den foreslaaede nye Arvelov. Altsaa Hertugen af Augustenborg — ja han har vel for sit personlige Bedkommende sagt, at han ikke vil lægge Hindringer i veien for dette Arrangement, men han har en Broder, og denne Broder har en Søn, og de kunne altsaa sige: „Ja det er nu udiakt af en dansk Minister, at vi have denne Berettigelse (Indenrigsministeren: Det har jeg aldrig sagt! Flere Stemmer: Jo! Stærk Bevægelse. Førmanden: Maa jeg bede om Rolighed!), og det, som er kommet istand ved den danske Rigsdags Billigelse og er bekræftetgjort af den danske Konge, er en voldelig Omflyttelse af vore Rettigheder (Hør!). Det kunne de sige ibetmindste med Hensyn til Hertugdømmerne, thi der glæder den danske Grundlov ikke; de ligge udenfor vor Ret.

Men det er ikke saa! Det var overilede Ord, og det er ikke Regjeringens Mening. Regjeringen har fastholdt den Mening, at de høie Personer, som have renonceret, det var dem, som ubetinget maatte kaldes til Thronen, og derfor har den sagt: „naar visse have renonceret, saa træffes Ingen Ret.“ Og hvoreledes — jeg kommer nu tilbage til det andet Punct — hvoreledes skulde man ellers for al Verden forklare, at Thronfølgen skal gaae over paa Prinds Christian af Glücksborg og hans Søner af hans nuværende Ægtefælle? Er det ikke, fordi disse Søner have en ubetinget Ret? Nu, Regjeringen og Majoriteten i denne Sal ville, at vi skulle ophæve denne Ret ved at ophæve Kongelovens Arvefølge; men Regjeringen og Majoriteten siger dog: „det er de samme Personer; vi ophæve det tidligere Grundlag, men beholde de samme Personer; vi sætte blot Faderen ind foran Sønerne, og gøre altsaa Ingen Uret!“ Men, er det Regjeringens Mening, at vi skabe

noget aldeles Nyt, at vi ved at vedtage denne Arvelov udelukke en ellers mulig Eventualitet, hvorefter ganske andre Personer kunne kaldes til Thronen, nemlig Prindsesse Caroline og Prindsesse Wilhelmine og saa Augustenborgerne, — er dette saaledes, hvorfor har man da ikke sagt, at Prinds Christian og hans Søner af hvilket som helst Ægtefælle skulle bestige Thronen? Hvorfor har man da ikke villet, at Prinds Christian og alle hans Søner — for at faae et desto stærkere Grundlag for den nye agnatiske Arvefølge — skulle bestige den? Nei! det er ikke saaledes! Regjeringen har havt den bestemte Overbeviisning, og har handlet i den Tro, at, hvordan det saa gik, under hvilke Forhold end Mandstammen uddøde, og hvoreledes det end forholdt sig med Dødeligheden i den hessiske Linie, vilde i ethvert Tilfælde efter Mandstammens Uddøen den hessiske Linie være den nærmest berettigede, og at man derfor maatte slutte sig til den. Dette er altsaa det Standpunct, som jeg haaber, at Regjeringen atter vil indtage; den vil erklære, at det var et uheldigt Dieblif, hvori det blev udtalt noget saa Afvigende fra hele dens tidligere Betragtningmaade. Jeg haaber dette, fordi jeg troer, at Regjeringen tænker anderledes om Arverettigheder, end der blev udtalt fra en vis Side — det var maaskee ifølge den demokratiske Betragtningmaade —, at vi ved at vedtage Grundlovens § 4 skabte en Ret til at sonderrive alle mulige Pergamentsfordringer, og der blev talt om saadanne Pergamenter som noget Intetbetydende. Ja, Nødvendigheden har tvunget os til at betinge os den Mulighed at kunne gjøre en Forandring i Pergamenterne; men denne Forhandling her gaaer netop ud paa at tilvelebringe et Pergament, som skal bestaae i Aarhundreder, som skal bestaae ved at blive gammelt, som skal samle Muld og Støv paa sig, og under Støv og Muld holde sig i Kraft. Er dette ikke Meningen af vore Forhandlinger; er Meningen den, at vi skulle vedtage Noget, som Tiden snart kan skylle bort, blot for at komme ud over en dieblifkelig Nødvendighed, uden at der tænkes paa nogen Bestaaen for Fremtiden, — ja! saa forstaaer jeg ikke det Hele; thi saa staae vi paa revo-